

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

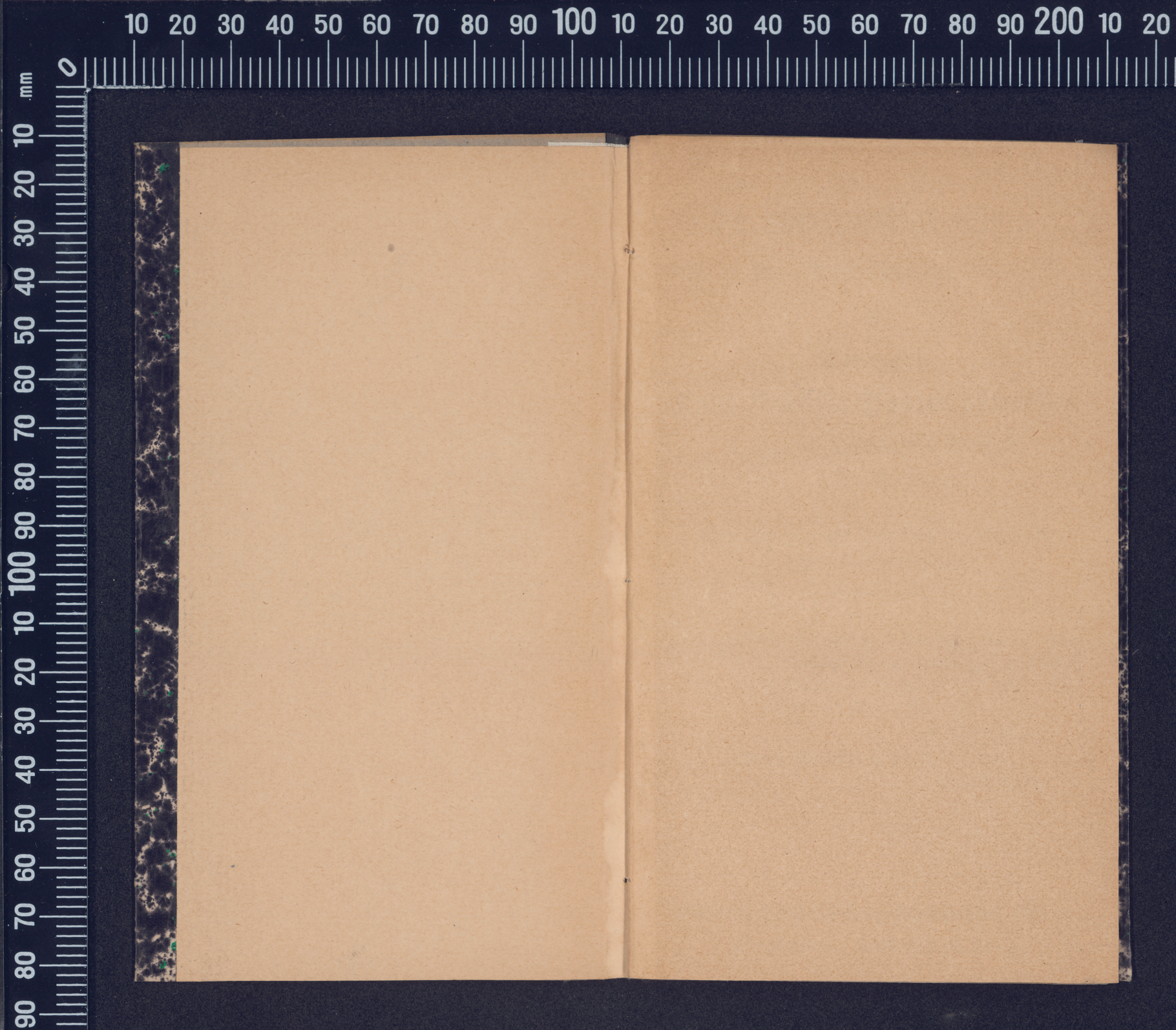
70

80

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Et mærkverdigt Styk, som
i April 1837 blev af Drengen
Knut Knudsen Smarke-
marker.

Y box 34:1016
T. hjem.

Et mærkværdigt Syn,

som i Aaret 1837 blev seet

af

Drengen

Knud Knudsen Snortumsmarken

i Røens Anner til Slidre

i Balderø.

Efter Drengens egen Fortælling nøiagtig frem-
stillet i nærværende Bise.

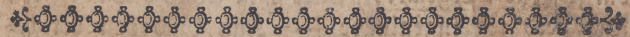
Mange skal rense sig og klare sig og prøves, og de
Ugubelige skal handle ugubeligen, og ingen af
de Ugubelige skal forstaae det; men de, som
undervise (Andre) skal forstaae det.

Dan. 12, 10, 11.

Prøver alle Ting, og beholder det Gode.

I Ehesf. 5, 21.

V. box 34:1016

Trondhjem. Trykt af L. A. Høeg.

Mel. O kjære Sjel! frygt aldrig ic.

Ved Joels Mund, saa siger Gud: Han ved sin Aand vil gyde ud Udi de sidste Dage: Sonner og Døttre skulle spaae Eller udlægge og forstaae, Dg Herrens Ord fremdrage, Som det ham monn' behage.

2. Dernæst det staaer, han ogsaa vil Os andre Segn og sende til, De samme aabenbare: De Unge skulle Synes see, De Eldre ogsaa drommende Guds Wei og Raad erfare, Dg Andre dem forklare.

3. Paa Jorden er stor Sikkerhed, Man hører raabe: „Her er Fred, Dg her er ingen Fare!“ Paa Herrens Ord ei gives Agt, Dg paa hvad os deri er sagt; Thi vil han os advare, Dg Synes aabenbare.

4. I Aaret atten Hundrede Dg syv og tretti monne see — En Dreng i Sygdom falder. Han blev en Dag ret meget svag; Men det var saa Guds Velbehag; Han hannem aabenbarer, Hvad Drengen selv forklarer.

5. Om Natten jeg paa Sengen laae, Dg Sovnen mig var falden paa, Det klemte haardt mit Hjerte; Det blev saa svart en liden Tid, Ret som jeg var i Dødens Strid: Jeg solte megen Smerte Af Sting omkring mit Hjerte.

6. Hvad derpaa monne med mig see, Dg hvad mig Gud har ladet see, Det jeg nu skal udsige: (Mel, om jeg var i Legemet, Eller min Aand var uden det, Det veed jeg ingenkunde — Kun Gud kan det begrunde).

Jeg a for i st, ~, ~, ~
for en Port, Som var heel skjon at stue. Paa stre Haand jeg ogsaa saae En anden Port, som monn' staae, Hvorfor jeg maatte grue, — Ak! var fæl at stue.

8. Den skjonne Port for mig opgik, Saa at jeg r indtræde fik, — En Engel mig veiledte Endnu gennem Døre to, Saa kom jeg ind i deres Boe, Som er i Wanders Rige. Jeg dennem vil beskrive.

9. Paa hoire Haand var idel Fred; Der saae jeg Himlens Salighed Dg de Udvalgtes Glæde. Men paa den venstre jeg og saae Afgrundens Røg der at opgaae Af Svovelsøens Dvide, Hvor de Fordømte lide.

10. Jeg fik og Satan selv at see I Lignels' som et Menneffe, Hans Haar var idel Orme. Han opkom af Afgrundens Braa — Et rædsomt Syn i ham jeg saae. Ak! det mit Hjerte krænker Saa tidt, jeg derpaa tænker.

11. Jeg trende Piger og blev vaer, Som meget stadslig klædte var, Hvoraf de sig hovmode. Dem Satan eftergribe lod; Thi meget nær de derhos stod, Hvor jeg fik ham at stue I Røg og Damp og Lue.

12. Dernæst til hoire Kant jeg saae: Der saae jeg Christi Kors at staae Med meget andet mere. Guds Rige, der var deelt i tre Afdelinger, jeg og fik see: Der Grader var i Glæden, Saavel som Herligheden.

13. Den hellige Treenhed, Jeg og fik see paa samme Sted Med Herlighed omgiven. Jeg hørte Himlens Frydefang; Det var en saadan Lyd og Klang, Som jeg ei kan udsige: Den var foruden Lige.

14. Sjænen lebsage maae Salig Afsdeds Sjæle. De
kom ind, Gud reiste sig Og gav tilkjende vialt
Alt de monn' ham tilhøre, Og meget nær antore.

15. Og Born, der vare dode smaae, Jeg
Herligheden saae: De der de Storste vare.
Mange for ei seet har, Men spoger ikke: Hvo
var? Thi Alt jeg vidste noie, Som der kom fo
mit Die.

16. Derefter, ak! da fik jeg see Den mørke Port
sig aabnede, Fordomte der indfortes. Der de da
foer i Soen ned, Den hellige Treenighed Sit Ansigt
for dem skjulte, Men Djevle med dem fulgte.

17. Dernæst jeg saae desligeste En Lignels' for
hvert Menneske, Som er paa Torderige. Paa disse
Billeder man saae, Samt Stolen, som derhos monn'
staae, Hvad Hver, som er i Live, Paa Torderig be-
drive.

18. Naar Mennesket til Livet kom, Fik der det
Billede sit Rum, Og først var Alle lyse; Det siden
mørkes Ar for Ar, Alt som det frem i Synden
gaaer, Og flyttes til den Side, Hvor der er Bee og
Avide.

19. De grove Laster jeg og saae, Samt hvordan
det med dem monn' gaae, Som Naadens Tid mis-
bruge Til Utugt, Drik og Klammerie, Meeneed,
Falskhed og Tyverie, Hvo slige Laster drive Ildgni-
ster fra sig give.

20. De, som Guds Navn vanhellige Bed Ban-
den fik jeg og at see, At de et Skridt henslyttes
Til Svovelsøens Af og Bee For hver en Gang de
bandede. Sid Hver det ville høre Og Sligt ei mere
gjere.

21. Og saae og dem, som bandsede, At sa
fra dem gnistrede For hvert et Trin de gjorde; Men
Spillemander overalt, Fra hannem idel Gnister faldt,
Thi Andre han forleder Til Synd og Syndens Glæ-
der.

22. I Bøgt og Maal, Hvo falskelig Bed slige
Ting udøve Svig Fra dem og faldt Ildgnister. Og
dem, som sad i Spillelag Gik Ild og Stank for hvert
et Slag; Thi see vi, det er ilde Bed Sligt vor Tid
at spille.

23. Et Bord jeg ogsaa fik at see, Hvor Mogle
sad og handlede, Og sine Penge talte. Og de, som
tabte, gik derfra, De lyser' blev; men hine sad Sjænen
i Mørket glade, Forstode ei sin Skade.

24. De, som mon unødvendig gaae Paa Søndagen,
jeg dennem saae Paa Bredden der at lobe Saa nær,
at Ilden fra dem gik For hvert et Trin; thi saadan
Skik Vor Herre ei kan lide, Det agte Hver og vide.

25. Og de, som falskt aflægge Eed, Sad rolige
paa Dødens Bred, De intet agted' mere: De vare
mørke overalt, Men, naar de ned i Soen faldt —
Ild, Røg og Damp opkomme, Saa strænge er' Guds
Domme.

26. De, som Foragt mod Andre bær, Med spod-
ste Miner til dem seer, De meget mørke vare. Og de,
som ei fornoiet var, Ildflammer i sin Mund de bar.
Det hver for sig betragte, Og paa sit Levnet agte.

27. Tænk ei! det kun var dem, jeg saae, Som
nærme sig Afgrundens Braae, Og lide Qual og Pine;
Nei! Alle, som i Naadens Tid Ei gjor alvorlig Be-
drings Ild, Guds Born ei kunne være, — Det vi af
Skriften lære.

